

Знам многе педигриране Београђане (чији су бабе и деде рођени у престоници; прабабе и прадеде свима су нам остале негде преко Саве, Дрине, или барем неке од Мораве) који мисле да је Александрова улица добила име по Њ. В. Краљу Ујединитељу. Е, није... Не мора човек бити ројалиста да би му се обрва подигла због тога што блаженопочивши остаде без те части.

Чувени Булевар назван је по његовом несрећном имењаку Обреновићу, умореном такође, чији земни остаци почивају у цркви Светог Марка, као и госпође му, и Стефана Душана, не било поређено... Хм... Умнији су већ елаборирали ту ствар о беневоленцији потомака Црног Ђорђа који се нису потрзали да брже-боље уклоне табле с именима Милоша и његових наследника – од Славије до Калемегдана. И шире. Знамо ко је то стао чинити четрдесетак година касније. Карађорђевићи, рекох, нису. Утеха није мала – имајући у виду колико их је, тешко да ће скоро нестати из телефонских именика широм света. Што се, пак, Милоша, Јована, Јеврема... тиче... они су нестали давно. Додуше, читам, доказао неки, заборавих му презиме, да је од њихове племените лозе... И тако даље.

Александар Карађорђевић (онај што је, Боже ми 'прости, на самрти изговорио дужи говор од легендарне мајке браће Тротер), онај, дакле, "масон, тамничар и пљачкаш свог и иних народа, те угрожаватељ националне безбедности великих сила", аутократа чија је Обзнана у новијим уџбеницима историје Балкана озлоглашенија од Мајнкампа, онај што је, ничим изазван, рођеног ђеда без милости дао отпослати преко Јадрана – будући такав, и још гори, остао је без улице, трга и споменика, за разлику од премијера (*Боље Задар него Скадар*) и понеког му војсковође – јер их, веле, није заслужио. (Парижани су сматрали друкчије, али се данас, на челу с оним Саркозијем, због тога кају.)

То што садашњу физиономију престоница и остали градови српски дугују управо кратком раздобљу (ни две деценије) од велике победе до атентата у Марсељу, односно владавини Њ.В. Александра Првог, што је, дакле, добар део онога што Београд чини Београдом – извињавам се Земунцима и суграђанима који преко Саве (у Бранкову) прелазе само кад морају – изграђен између два светска рата, што се још лечимо у, добро де, каквим-таквим, болницама из Александровог времена (свака част ВМА, нешто нам је далеко) и молимо у бројним црквама саграђеним за његовог вакта, није понукало историју да му да опрост.

Како онда да чуди случај његовог првог рођака Павла, злогласног "колаборантског кнеза", најобразованијег европског племића прошлог века коме се Албион, у свом традиционалном маниру, беспримерно одужио због неумереног англофилства? Остао је и без улице и без споменика (штета, стварно ретко леп човек) и без музеја. Оног! Који је пунио! Дворови су, је л' да, ефемерни... њих данас има сваки окретнији Пејанин, барем док не обрије бркове. Само, знате шта, кажу да су Намесникова деца паметна и лепа, а тек бројни унучићи и праунучићи... Итд.

То, међутим, не значи да је Србијица увек тако праведнички строга према ликовима из уцбеника историје. Ето, часни Димитрије Туцовић у Београду је донедавно имао и улицу и трг. Постамент и бисту приде. Најзанимљивији је, ипак, новији пример Високог Стевана, или Стевана Високог, односно деспота Стефана Лазаревића... Није, наиме, најјасније зашто овај српски владар и песник, колико год омиљен и горостасан био (буквално и метафорички), ма колико од свих владара највише БЕОГРАДСКИ остао – зашто, бре, има две улице, малтене једну покрај друге, у сваком случају делом на истој општини. У ствари, није питање зашто он има две, него зашто неки (и неке) немају ниједну. У ствари, не знам зашто вас давим кад има ко да брине о томе... Само, изгледа да га не плаћају...

Скоројевићко преименовање улица крштених по црвеноармејским војсковођама Русе је очито коснуло, а да ли су се и љутнули плембу није познато и неће му се касти – да се не стресира због високе политике. (Ипак, ако је когод заборавио, Црвена армија није навраћала у наше крајеве да би одменила Швабе.) Мним да Рујама не би било тешко накнадно угодити кад смо већ потрчали пред руду. Ресавска (Генерала Жданова) довољно је велика да поднесе преполовљење, па баћушка сит и овце на броју. Што се Космајске тиче, могла би се, успомене на Бирјузова ради, преселити у неку Шибеничку, Ђевђелијску, Љубљанску, Жабљачку.... Док нас не натерају да се поново ујединимо. А онда ћемо се већ некако снаћи. Шири се Београд. Биће још улица.

Ерго, зашто бисмо имали Руску и Француску плус Париску и Црногорску, а немамо Енглеску, Лондонску, Краљице Беатрикс, Принца Вилија, Грације од Монака? О сагрешенију према сер Винстону да и не говорим. Апелујем да не заборавимо друге савезнике и (светске) позорнице (домаћих) историјских комада. Кад процветају јефтине стамбени блокови у 16. арондисману, пардон у 16. зони Мркоњић(евог) Града, згодно би било да се једном тамошњем булевару надене име Хашки, једној пјачети Рамбује, локални зоо-врт могао би бити Дејтонски, цркву нека озидијају на централном, Бриселском тргу. А под мостом славолук. И у њему безимени коњаник. Професионалац.